

Llum per al Pont de Pedra

Per Fires i per Nadal, el Pont de Pedra de Girona ha estat il·luminat discretament des de les dues ribes de l'Onyar amb una llum que permetia veure de nit la silueta elegant dels seus arcs i el reflex exacte de les seves corbes en el mirall del riu.

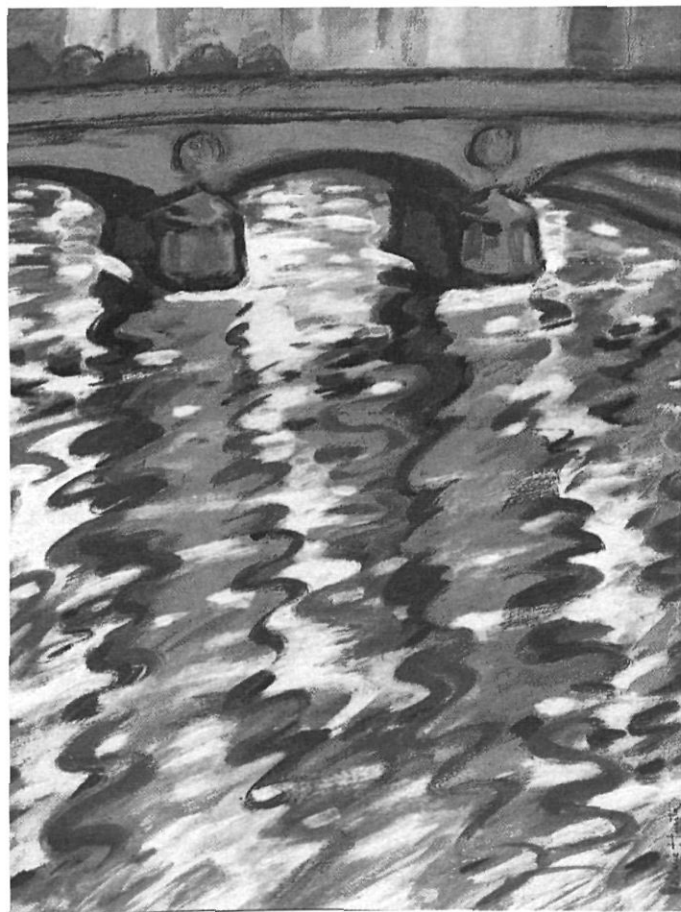
Aquesta il·luminació —d'altra banda, tan elemental— no s'ha pogut mantenir durant la resta de l'any, perquè diuen que ni l'Ajuntament ni l'Associació de Veïns de la Rambla no poden fer front a les despeses que ocasiona. No sé per què arreu d'Europa tothom il·lumina els més insignificants monuments i aquí mantenim tenaçment a les fosques els enormes conjunts que posseïm i que lluirien amb una extraordinària magnificència. Exemples recents com els de la Fontana d'Or i de la Casa de la Punxa permeten d'imaginar l'impacte que produirien, amb una il·luminació adequada, els grans edificis històrics, les antigues muralles i els vells i nous casals de la ciutat. En el cas del Pont de Pedra, n'hi ha hagut prou amb quatre focus ben posats per donar a l'indret —amb les distàncies degudes— una vaga i gratificant sensació parisenca.

En coincidència amb aquesta il·luminació fugaç, he retrobat aquests dies dos textos notables sobre el Pont de Pedra. Un és el de l'evocació que en va fer l'any 1935 Carles Rahola davant dels

micròfons de Ràdio Girona, reproduïda després per *L'Autonomista* en el seu suplement literari de Fires. Allà s'explica detalladament la història de la seva construcció i de la seva pintoresca inauguració.

L'altre text, més insòlit, és el de presentació de la revista *El pont de pedra*, apareguda a Girona el 7 d'octubre del mateix 1935. La publicació, eminentment satírica, no va durar més enllà de cinc mesos, i a Girona no se'n conservava ni un sol exemplar. Ara la paciència vigilant de Jordi Gibert ha estat recompensada amb la troballa del número 1, i a la seva primera pàgina el Pont de Pedra, que parla en primera persona, diu coses com aquestes:

«Sóc de Pedra, tinc tres ulls com tres catedrals. I per sobre aquests ulls gloriosos hi passa la Ciutat sencera. Tots els grans esdeveniments que han sommogut la vida de Girona s'han escolat per damunt la meua esquena. Jo ho he suportat tot. Les arribades apoteòsiques dels bisbes. Els comiats cordials als governadors. Les arribades de ministres. El

pas de comitives reials. Les parades militars. El sol fantàstic de l'estiu. La lluna més romàntica de l'Univers. Jo represento un tros d'història inefable de Girona i vaig pel camí de perdurar com la Ciutat mateixa. Si un boei de romanticisme conserva la Ciutat, el represento jo».

Aquest pont de les grans ocasions històriques i també dels discrets passos quotidians és encara la veritable espinada dorsal de Girona. I hauria de tenir dret a la llum justa que subratllés, cada nit, la gràcia de les seves línies i la màgia impalpable de la seva significació ciutadana.

EL Pont de Pedra de Girona en un cartell de Mercè Huerta